REALITĂȚI DIN TRANSNISTRIA

Jubileu suvorovo-smirnovist

Tiraspolenii s-au obișnuit cu trucurile politice ca țiganul cu scînteia. Orice eveniment, oricît de oribil, este modelat în stilul velicorus, înzorzonat cu podoabele prieteniei, frăției și solidarității internaționale și servit oamenilor ca desert al unei vieți fericite. Nimic nou în această mascaradă tradițional-rusească, dar oamenilor li s-a făcut lehamite și nu reacționează în nici un fel.

Ca exemplu poate servi și așa-zisul jubileu de 200 de ani de la întemeierea Tiraspolului. Cel mai mare exponat, afișat pe o clădire din centrul orașului, a fost un tablou, avîndu-l în prim-plan de Aleksandr Vasilevici Suvorov la zugrăvirea căruia au fost folosite cele mai vii și, în același timp, cele mai țipătoare culori. În toate monografiile Suvorov este redat mic de statură, firav din naștere, străin luxului și hainelor extravagante. În tabloul cu pricina el e un adevărat Guliver în țara piticilor, în rolul de pitici fiind țăranii moldoveni încălțați în opinci, țigani-vrăjitori, pescari, muncitori; și chiar bisericile sînt mai mici decît Suvorov. Dar să lăsăm această exagerare pe seama pictorilor care l-au zugrăvit și a animatorilor lor.

De aici, de pe acest tablou, Suvorov privește la contemporanii noștri de astăzi pentru care autoritățile impostoare ale orașului au improvizat în stil tradițional tot felul de puncte de comerț («Mămăligută cu brînză», «Șaișlîcuri», «Mititei», «Zeamă de pește», «Bucate bulgare, găgăuze, ucrainene, rusești...»), pe care, să vedeți, lumea nu le prea vizita, date fiind prețurile exagerat de mari. De atîta, din bucatele gustoase au putut să se înfrupte numai cei privilegiați, cazacii, gardiștii, alți reprezentanți ai castelor.

Din acest punct de vedere, deci, așa-zisul jubileu a fost cît se poate de trist și respingător. În schimb orașul era plin de muzică, cîntece și declamații patriotice, iar de la tribuna centrală din oraș, Igor Smirnov le-a mai amintit concetățenilor cît de mare și binefăcătoare a fost victoria lui Suvorov asupra hoardelor turcești, Tiraspolul transformîndu-se dintr-un «uezdnoe gorodișko» într-un mare centru industrial.

Suvorov și Smirnov. Primul — generalisimus fără studii, al doilea — cu studii, dar fără epoleți și titluri militare. Între ei însă există o succesiune, o continuitate fidelă a tradițiilor rusești militare.

Să vedem, ce dragoste l-a adus pe Suvorov pe meleagurile noastre. Am în față monografia «Aleksandr Vasilevici Suvorov» de K. Osipov (Moscova — 1955, Editura Ministerului Apărării al U.R.S.S.). Iată un pasaj, pagina 94: «Pacea încheiată la Cuciuc — Cainargi a fost un fel de scurtă odihnă pentru ostași înainte de o nouă încăierare. Potiomkin demonstra în fața Ecaterinei «proiectul său grecesc»: de a curăți Europa de turci, a pune mîna pe Constantinopol și a uni sub tutela Rusiei toate popoarele slave din Peninsula Balcanică».

Vasăzică, Suvorov, care se afla sub conducerea lui Potiomkin, venea cu acestea încoace nu pentru a ne construi orașe și a ne face mai fericiți, ci pentru a realiza cu fidelitate testamentul lui Petru cel Mare, care în punctul 9 poruncea urmașilor săi: «A se apropia, pe cît este posibil, de Constantinopol și Indii. Cel ce va domni peste aceste timpuri va fi adevăratul suveran al lumii».

În luptele de la Oceakov, relațiile dintre Suvorov și Potiomkin s-au stricat și ei s-au despărțit. În aceeași monografie, pe pagina 107, găsim: «În primăvara anului 1789, după mult timp de inactivitate, Suvorov a izbutit să fie numit în corpul de frunte al Armatei moldovenești...».

La cîrma unei divizii din această armată moldovenească, Suvorov ne-a «eliberat» de turci, ca pînă astăzi să nu mai fim liberi nu numai noi, ci și acele popoare slave din Peninsula Balcanică, pe care Petru visa să le «unească sub tutela Rusiei».

Dar, ceea ce n-a reușit să facă Suvorov, au făcut urmașii lui, continuînd cu fidelitate transpunerea în fapt a testamentului lui Petru, care în punctul 4 scria: «A diviza Polonia, întreținînd tulburări și gelozii continue; a interesa pe cei puternici cu prețul aurului, a influența dietele, a le corupe spre a avea o acțiune în alegerea regilor, a numi partizani și a-i proteja, a face să intre trupele moscovite și a le ține în țări străine pînă va veni ocaziunea ca să rămînă acolo pentru totdeauna. Dacă puterile vecine se opun, a le potoli momentan, îmbucătățind din țară pînă se va putea lua tot ce este de luat».

Și urmașii lui au divizat nu numai Polonia, ci o a șasea parte a lumii, inclusiv statul român; au întreținut tulburări și gelozii continue pretutindeni și totdeauna, de care nu sîntem scutiți nici astăzi; i-au interesat pe cei puternici ca să poată așeza mai bine jugul pe gîtul popoarelor, au influențat alegerea «regilor» pînă cînd ei înșiși s-au făcut stăpîni deplini; au numit partizanii lor și i-au protejat; au băgat trupele moscovite și nu vor să le scoată nici acum, cînd popoarele parcă au devenit independente; au potolit puterile care s-au opus; au luat tot ce s-a putut lua.

De s-ar întoarce acum de pe lumea cealaltă Petruška — «călăreț de-armată», precis că l-ar face pe Igor Smirnov conte cu drepturi depline în Transnistria și l-ar dărui o spadă de aur, decorîndu-l și cu ordine din nestemate, așa cum a procedat Ecaterina cu Suvorov, pentru că și Smirnov, ca și Suvorov, ne-a ocupat cu oșteni de ai noștri sub motivul că ne eliberează de turci; pe Aleksandr Rutkoi l-ar pune stăpîn pe toate armatele, pentru că acesta a declarat sus și tare că anume de aici, din Transnistria, se începe bătălia pentru Rusia, pentru reanimarea ei; iar pe Aleksandr Lebedi ar putea să-l binecuvînteze pentru mult timp în fruntea Armatei 14, dat fiind faptul că acesta e și mai agresiv, și mai visător decît Suvorov.

Acestea, însă, fac parte din domeniul fanteziei, căci toate minunile s-au epuizat, iar fantaziile rutkoiste-lebediste-smirnoviste au devenit respingătoare chiar și pentru cei mai neinițiați în politică. Cine nu știe acum că Tiraspolul, ca și Grigoriopolul n-au fost fondate pe loc gol ca fostul oraș Suvorov? Tiraspolul își trage obîrșia din satul Sucleia, localitate cu tradiții pescărești, meșteșugărești, plugărești și chiar comerciale. De ce atunci această parte inițială a biografiei orașului de astăzi e dată uitării? Din întîmplare sau din neștire?

Ba bine că nu! Rușii pur și simplu vor să prostească în continuare lumea, dînd ocupația și jaful drept eliberare și prosperitate. Anume acesta și este sensul așa-zisului jubileu de 200 de ani al Tiraspolului. Mai potrivit ar fi dacă i-am zice «o tragedie de 200 de ani» sau «200 ani ai unei mari tragedii».